

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.11/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év április hó 25. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.304/2023/8. számú ítéletét Terhelt1 I.r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségéből Terhelt1 I. r. vádlott 395.358,- (háromszázkilencvenötezer-háromszázötvennyolc) forintot köteles az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 3.000,- (háromezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Főügyészség a 2023. július 25. napján kelt NF.611/2022/42-I. számú vádiratában Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette, valamint a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vádat.

[2] A Fővárosi Törvényszék a 2023. október 24. napján kihirdetett 24.B.304/2023/8. számú ítéletével – a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását követően – Terhelt1 I. r. vádlott bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében és a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetékének kísérletében. Ezért őt halmazati büntetésül 2 év – börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett a bűnjelek kiadásáról, megsemmisítéséről és iratok közt kezeléséről, illetve az I. r. vádlottat 365.358,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetésekor az ügyész jelentett be fellebbezést az I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése, és a végrehajtás felfüggesztésének mellőzése végett.

[4] Az I. r. vádlott és védője az ítéletet a kihirdetését követően tudomásul vette.

[5] A Fővárosi Főügyészség Bf.611/2022/55. számú átiratában a fellebbezést azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés törvénysértően enyhe, és alkalmatlan a Btk. 79.§-ban foglalt büntetési célok elérésére. Az I. r. vádlott büntetlen előélete, beismerése és tárgyalásról lemondása lehetővé teszi a törvényi középértéknél rövidebb szabadságvesztés büntetés alkalmazását, de nem indokolja annak törvényi minimumban történő meghatározását. A két vádlott közül Terhelt1 I. r. vádlott volt lényegesen aktívabb, esetében a kitartó bántalmazás további súlyosító körülmény, különösen az a magatartás, hogy Terhelt2 II. r. vádlott székkal történt ütésétől földre került, erősen vérző, védtelen és kiszolgáltatott helyzetben levő tanú5 sértettet az acélbetétes cipőjével még fejbe is rúgta. Ezért a sértettnél közvetlen életveszély következett be, akinek életét csak a gyors orvosi beavatkozás mentette meg. Ezen kívül Terhelt1 I. r. vádlott törzsvendég volt a cselekmény helyszínénél szolgáló kocsmában, nemcsak véletlenül tért be, így életvezetésétől nem énidegen az ittas állapotban elkövetett garázda jellegű testi sértés. Ezért az ő esetében a vádirati mértékes indítványnak megfelelő végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.914/2023/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést – a következő kiegészítésekkel - fenntartotta.

[7] Kifejtette, hogy az ügyészi fellebbezés a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti ügynevezett mértékes fellebbezés, ezért az elbírálása során a Be. 590.§ (3) és (5) bekezdés alapján korlátozott terjedelmű felülvizsgálatnak van helye.

[8] A törvényszék ítélete az I. r. vádlott beismerő nyilatkozatán alapul, melyet a törvényszék az előkészítő ülésen a megfelelő kioktatást követően a Be. 504.§ (2) bekezdése szerinti feltételek mellett, törvényesen fogadott el.

[9] A fellebbviteli főügyészség az elsőfokú eljárásban az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárásjogi hibát nem észlelt. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az általa a vádirattal lényegében szó szerint megegyező tényállásából helytálló és okszerű következtetést vont le az I. r. vádlott bűnösségére, annak alapján az I. r. vádlott felmentésére vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nem kerülhet sor, és a tényállásban írt cselekmények jogi minősítése is törvényes, azonos a vádirati minősítéssel. Így a másodfokú bíróságnak kizárólag a joghátrányra vonatkozó rendelkezés vonatkozásában van módja felülbírálni az elsőfokú ítéletet, illetve hivatalból dönthet az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekről is.

[10] A törvényszék az ítéletét helyesen a Be. 562.§ (4) bekezdését megjelölve rövidítetten indokolta, az alkalmazott jogszabályokra történt utalások körében azonban indokoltnak tartotta feltüntetni a Be. 565.§-t is.

[11] A vádhatóság meglátása szerint a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó tényeket csaknem maradéktalanul feltárta. Azok köre annyiban szorul kiegészítésre, hogy további súlyosító körülményként értékelendő az I. r. vádlott terhére a bántalmazás kitartó és részben gátlástalan volta, amikor az I. r. vádlott tanú5 sértettet, aki már a földre került és erősen vérzett, majd megpróbált ugyan feltápáskodni, de egyensúlyát veszítve visszaesett az I.r. vádlott elé, azaz szemmel láthatóan kiszolgáltatott helyzetben volt, így támadásától nyilvánvalóan nem kellett tartani, Terhelt1 még tovább bántalmazta úgy, hogy kiszabadítva magát tanú1 sértett fogásából őt egy alkalommal nagy erővel fejbe rúgta.

[12] A vádhatóság szerint az elsőfokú bíróság a feltárt büntetéskiszabási körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, és nem értékelte megfelelően a két vádlott cselekvőségének köre és súlya közti különbségeket sem. Így az I. r. vádlottal szemben a terhére rótt cselekmények tárgyi súlyához nem igazodó, nem tettarányos, és a belső arányosságot is sértő, a büntetési célokat nem megfelelően szolgáló büntetést szabott ki.

[13] A főügyészség kifejtette, hogy az I. r. vádlott egyik cselekménye nagy tárgyi súlyú, ami a magasabb büntetési tételkeretben is kifejezésre jut, így a halmazati szabályokra is tekintettel az irányadó középérték esetében 6 és fél év volt. A középértéktől lefelé történő jelentősebb mértékű eltérést a feltárt nagyszámú és nyomatéku enyhítő körülmény indokoltta, de a büntetés tartamának a törvényi minimumban történő meghatározására és a végrehajtás felfüggesztésére már eltúlzott méltányosság gyakorlásával került sor. Az enyhítő körülmények nem indokolják sem e kirívóan alacsony tartamot, sem a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését, a kiszabott büntetés nem tükrözi az I. r. vádlott által elkövetett cselekmények társadalomra veszélyességét.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítélet szóbeli indokolásában megállapította, hogy Terhelt1 a vádlott-társához viszonyítva több alkalommal vitt véghez ütést és rúgást. Mivel azonban Terhelt2 II. r. vádlott volt az, aki a cselekmény első mozzanatát megvalósította, ráadásul

eszközzel, egy székkel, így a törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vádlottak tevékenységének a súlya csak csekély mértékben különbözött. Ezért a büntetés tartamában nem tett különbséget, csupán a II. r. vádlott esetében egy évvel rövidebb időtartamban határozta meg a felfüggesztés próbaidejének mértékét.

[15] Ezzel szemben a vádhatóság megítélése szerint az I. r. vádlott a bántalmazás során lényegesen aktívabb volt a társánál. Nagyobb számú és erejű ütést és rúgást mért a sértettekre, agresszívebb és kitartóbb volt, és a támadást - az előbbieik szerint – a földön fekvő sértettel szemben is folytatta. A két vádlott tevékenységének a súlya valójában nem csekély mértékben különbözött, aminek a velük szemben kiszabott büntetés tartamában is tükröződnie kell.

[16] Ezért az I. r. vádlottal szemben kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén juttathatók érvényre a büntetés speciális és generális prevenciók céljai, csak ez a szankció lehet elég súlyos ahhoz, hogy valódi visszatartó hatást, a bűnisméltléstől való elrettentést eredményezzen.

[17] Végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén, mivel az I. rendű vádlott az elkövetett cselekmények jellegére tekintettel méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, szükséges vele szemben a kiszabott szabadságvesztés tartamához igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is.

[18] A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás mértéke azonban, figyelemmel a Be. 565. § (2) bekezdésében írtakra a 3 év 6 hónapot, illetve a 4 évet a súlyosítás eredményeként sem haladhatja meg.

[19] A bűnügyi költség viselése kapcsán a vádhatóság kifejtette, hogy több vádlottas ügyben az a főszabály érvényesül, hogy a felmerült egyes költségelemeket, attól függően, hogy melyik vádlotthoz kapcsolódnak, a vádlottak személyéhez kell kapcsolni, erre tekintettel külön-külön kell kötelezni őket a bűnügyi költség megfizetésére, viszont minden olyan költségelem esetén, mely nem kizárólag egy vádlottat érint, ha a bűnügyi költség nem különíthető el és nem osztható fel a bűnösnek kimondott vádlottak között, úgy egyetemleges kötelezésnek van helye.

[20] Jelen ügyben mindkét vádlott mindkét sértett bántalmazásában részt vett. Azt, hogy az egyes sértettek mely sérülését melyik vádlott okozta, nem volt megállapítható, ahogyan az sem, hogy melyikük pontosan hány sérülést okozott, a sértetteket nem is azonos módon és mértékben bántalmazták. A sérülések előidézésében közösen vettek részt, a közreműködésük aránya azonban nem volt meghatározható. Téves tehát az az elsőbírői álláspont, hogy a két sértett bántalmazás során elszenvedett sérüléseinek a szakértői vizsgálata okán felmerült összesen 132.264,- Ft szakértői díj a két vádlottat egyenlő mértékben érinti. Érintettségük mértéke valójában nem határozható meg, így e költség nem is osztható fel, annak viselésére a vádlottakat egyetemlegesen kell kötelezni. E körben tehát a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés módosításra szorul.

[21] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés kapcsán emellett kiemelte továbbá, hogy az előkészítő ülésen az I. r. vádlott kirendelt védőjének díjaként 30.000,-Ft merült fel, mely tétel a költségjegyzék 11. tételszáma alatt került bejegyzésre. Az említett összeg megfizetésére azonban a bíróság tévesen a meghatalmazott védővel eljáró II. r. vádlottat kötelezte. E vonatkozásban az ítélet szintén pontosítandó, a Terhelt1 által külön viselendő bűnügyi költség összegének 30.000,- forinttal magasabb összegben történő megállapítása indokolt, annak helyes összege így tehát 329.226,- Ft.

[22] Mindennek okán a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés módosítása értelemszerűen a II. r. vádlottat terhelő költség tekintetében is indokolt, mivel azonban az

elsőfokú ítélet az ő vonatkozásában már jogerőre emelkedett, így e módosításra csak egyszerűsített felülvizsgálati eljárás keretében van lehetőség.

[23] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján akként változtassa meg a törvényszék ítéletét, hogy a Terheltl I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát emelje fel, és végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, továbbá az I. r. vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést is szabjon ki. A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést úgy módosítsa, hogy abból az I. r. vádlottat önállóan 329.226,- forint megfizetésére kötelezze, míg 132.264,- forint vonatkozásában rendelkezzen akként, hogy azt az összeget a vádlott-társával egyetemlegesen köteles viselni. Emellett a büntetéskiszabási körülmények körét és az ítélet jogi indokolását – az indítványnak megfelelően – egészítse ki, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján az I. r. vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

[24] Terheltl I. r. vádlott védője a fellebbezésre tett észrevételében kifejtette, hogy az ügyészi fellebbezést nem tartja alaposnak.

[25] A védő rámutatott arra, hogy az ügyészi fellebbezés kizárólag az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés tartamát sérelmezi, ezért a másodfokon eljáró ítéltáblának az ítéletnek e sérelmezett rendelkezését kell felülvizsgálnia a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján.

[26] A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében javarészt helytállóan vette számba a bűnösségi körülményeket. Az I. r. vádlott javára értékelte a bűnösségre is kiterjedő, következetes beismerő vallomását, megbánó magatartását, rendezett életvitelét, a sértetti közrehatást, és az iratoknak megfelelően rögzítette az I. r. vádlott büntetlen előéletét, és azt, hogy vele szemben újabb büntetőeljárás nem indult. A védő kiemelte, hogy további enyhítő körülmény az I. r. vádlottnak az ítéletben is feltüntetett betegsége, amely miatt rendszeres gyógyszeres kezelés alatt áll, illetve a vádlottnak a sértettek irányába kifejezésre juttatott bocsánatkérése.

[27] Erre figyelemmel a védő meglátása szerint mind a generális, mind a speciális prevenció elvére figyelemmel a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés szükséges, de egyben elégséges büntetés a büntetési célok elérésére. A próbaidő tartamának törvényi maximumban történő meghatározása kellő visszatartó erővel bír attól, hogy az ezidáig büntetlen előéletű vádlottat visszatartsa újabb bűncselekmény elkövetésétől.

[28] Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét hagyja helyben és az ügyészi fellebbezést utasítsa el.

[29] Az ügyészi fellebbezés a járulékos kérdés tekintetében alapos.

[30] A Fővárosi Ítéltábla az iratanyagból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvénynek (Be.) a bűnösséget beismerő vádlott esetében a tárgyaláshoz való jogáról lemondás intézményét.

[31] A törvényszék Terheltl I. r. vádlott előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozatára tekintettel helytállóan vette figyelembe a Be. 504. § (1)-(3) bekezdését. Ennek keretében a Be. 504. § (3) bekezdése alapján a 2023. október 24. napján kihirdetett 24.B.304/2023/8-I. számú végzésével törvényesen fogadta el az I. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.

[32] A korlátozott felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[33] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kizárólag az I. r. vádlott személyi része vonatkozásában szorul pontosításra. Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok tartalma szerint pontosította a vádlott személyi körülményeit.

[34] Terheltl I. r. vádlott postai kézbesítő és targoncavezető szakképzettséggel is rendelkezik. (24.B.304/2023/8. jkv. 7. o.)

[35] Az elsőfokú ítélet tényállása a hivatkozott kiegészítésekkel már megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére a Be. 565.§ (1) bekezdése alapján a bűnösséget beismerő nyilatkozatára és az ügy irataira alapítva, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

[36] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba az I. r. vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az I. r. vádlott védője helytállóan mutatott rá, hogy a vádlott esetében további enyhítő körülmény magas vérnyomás betegsége, amely miatt állandó gyógyszeres kezelésben részesül.

[37] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját

általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[38] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[39] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor az eljárás tárgyát képező bűncselekmény társadalomra veszélyességére tekintettel az I. r. vádlottal szemben a Btk. 33.§ (1) bekezdés a) pontja alapján szabadságvesztést szabott ki.

[40] Egyetértett a másodfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékével is. A kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és az ügyészi fellebbezésben írtakkal szemben alkalmas a büntetési célok elérésére is. Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék szóbeli indokolásában kifejtett okokat az ítélet belső arányosságával kapcsolatban, hiszen bár Terhelt1 cselekvősege súlyosabb, kitartóbb és agresszívebb volt a bántalmazás során, a tetteges konfliktusban kezdeményező szerepe Terhelt2nak volt. Így az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztéssel a másodfokú bíróság egyetértett, azt arányosnak és az I. r. vádlott cselekményével is összeegyeztethetőnek találta, ezért annak súlyosítására nem látott indokot.

[41] Az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel, melyet büntetlen előélete, beismerő vallomása és megbánása tükröz, indokolt volt a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése. A próbaidő törvényi maximális tartamával is egyetértett az ítéltábla, mely kifejezi a vádlott által elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességét.

[42] A szabadságvesztés próbaidőre történt felfüggesztésére tekintettel a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására irányuló ügyészi indítvány nem vezetett eredményre.

[43] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, illetve a büntetés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés, valamint az előzetes fogvatartás beszámítása, ezek vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[44] A törvényszék nem eleget tett az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelménynek, amikor a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból nem vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról ítéletében nem adott számot. Az ítélkezési gyakorlat szerint az előzetes bírósági mentesítésre való érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni (BJD 9986).

[45] A Kúria az EBH 2018.B.13. számú határozatában ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a vádlott személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, vagyis azt szükséges eldönteni, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényli-e a személyére háruló, a büntetett előélethez fűződő hátrányos következményeket is.

[46] Az előzetes mentesítés kapcsán ki kell emelni, hogy az a bírói gyakorlat szerint rendkívüli intézmény (BH 1996.510.) A testi épség elleni bűncselekményt ittas állapotban, garázda módon elkövető vádlottat az ítélőtábla nem találta arra érdemesnek, hogy őt előzetes mentesítésben részesítse, mivel a büntetés speciális és generális célja csak a felfüggesztésből eredő fenyegetettség esetén valósulhat meg. Erre tekintettel az ítélőtábla az előzetes mentesítést nem alkalmazta.

[47] A törvényszék törvényesen döntött az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

[48] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a sértettek sérüléseinek vizsgálatával felmerült orvosszakértői díj vádlottak közötti felosztásáról is. Az egyetemleges kötelezés csak a bűnügyi költség végrehajthatósága miatt jelent többletgaranciát, amikor a teljes költséget bármelyik terhelőtől be lehet hajtani. Nincs akadálya azonban a költség vádlottak közti egyenlő megosztásának, ha a bűnügyi költség megfizetése így is biztosítható.

[49] Az ítélőtábla azonban észlelte, hogy a törvényszék számolási hiba miatt tévesen határozta meg az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség I. r. vádlottat terhelő részét, mivel védőjének az előkészítő ülésen felmerült díja megfizetésére helytelenül a meghatalmazott védővel eljáró II. r. vádlottat kötelezte. Ezért az ítélőtábla a rendelkező részben írtak szerint módosította az I.r. vádlottat terhelő költség összegét.

[50] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] A másodfokú eljárásban a védői tevékenységet ellátó kirendelt a védőt a jogszabályban meghatározott legalacsonyabb összegű felkészülési díj akkor is megilleti, ha az ügyben védő jelenlétében lefolytatott eljárási cselekményre egyáltalán nem került sor (BH 2020.137.)

[52] Magyarország 2024. évi központi költségvetéséről szóló 2023 évi LV. törvény 66.§ (4) bekezdése szerint a kirendelt ügyvédi óradíj a 2024. évben 7000 forint. A felkészülési díj legkisebb összege a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII.27.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 7.§ (2) és (3) bekezdése értelmében 21.000 forint. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárásban az I. r. vádlott kirendelt védője részére 18.000 forint felkészülési díj került megállapításra, az ítéltábla a Rendelet 9.§ (2) bekezdése alapján annak összegét a törvényi minimumra kiegészítve állapította meg.

[53] A felmerült bűnügyi költség a Be. 613.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja értelmében az állam terhén marad.

Budapest, 2024. év április hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.304/2023/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.11/2024/7. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt I. r. vádlott vonatkozásában 2024. év április hó 25. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év április hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke